До

ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД

Чрез

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИЯ АПЕЛАТИВЕН СЪД

По ВТД № 149/2025 г.

От

„ТРОЙМАКС“ ЕООД,

***с ЕИК* 207646794,**

със седалище и адрес на управление:

град Русе, ул. „Алеи Възраждане“ № 2А,

представлявано от управителя

Стоян Колев Ганчев,

Чрез Адв. Димитър Иванов Роев,

Процесуален представител по пълномощие на молителя,

СЛУЖЕБЕН АДРЕС:

Град Русе, ул.. „Духовно Възраждане“ № 10, ет. 1, офис 1-Б

Правно основание: чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК

ИЗЛОЖЕНИЕ НА ОСНОВАНИЯТА ЗА ДОПУСКАНЕ НА КАСАЦИОННО ОБЖАЛВАНЕ

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ!

От името на доверителя си **„Троймакс“ ЕООД, с ЕИК 207646794,** поддържам, че въззивното съдебно решение следва да бъде допуснато до касационен контрол по ***следните причини:***

А/ Решение № 95/05.08.2025 г. по ВТД № 149/2025 г. на Великотърновския Апелативен Съд е ***нищожно*** по критериите, развити в казуалната практика на Върховния Касационен Съд, обективирана в ***Решение № 60327/28.06.2022 г. по КГД № 911/2021 г. по описа на ВКС, IV Г.О., Решение №27/22.04.2019 г. по КГД № 1321/2018 г. на ВКС, IV Г. О***. и други, поради паралогичността на изложените в него пределно пестеливи и вътрешно противоречиви мотиви, които са тотално откъснати от позитивно-правната нормативна уредба. Вероятната нищожност на въззивното решение е самостоятелно основание за допускане до касационно обжалване /**чл. 280, ал. 2, хипотеза първа ГПК**/.

Б/ Въззивното съдебно решение е ***очевидно неправилно.***

След въвеждането на това основание за допускане на касационно обжалване с изменението в **ГПК /“Държавен вестник“, бр. 86 от 2017 г./** е формирана трайна и категорична практика по приложението му. Очевидната неправилност се дефинира като квалифицирана форма на неправилност на въззивното решение - ***Определение № 100 от 25.02.2019 г. по гр. д. №***

2764/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 358 от 31.07.2018 г. по ч. гр. д. № 2473/2018 г. ВКС - IV г. о., Определение № 614 от 25.10.2018 г. по т. д. № 813/2018 г., ВКС - II т. о. Тази квалифицирана форма на неправилност може да се изрази в <u>*различни форми*</u>, една от които е свързана с видимо тежко нарушение на закона /материален или процесуален/ - в този смисъл: ***Определение № 97 от 02.02.2018 г. по ч. т. д. № 221/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 100 от 25.02.2019 г. по гр. д. № 2764/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 591 от 08.10.2018 г. по т. д. № 736/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 358 от 31.07.2018 г. по ч. гр. д. № 2473/2018 г. ВКС - IV г. о., Определение № 402 от 17.09.2019 г. по ч. т. д. № 1697/2019 г., ВКС - I т. о., Определение № 511 от 12.11.2019 г. по т. д. № 354/2019 г., ВКС - I т. о.,*** или пък относимата нормативна разпоредба да е приложена в противоположен на действителния й смисъл и съдържание / ***Определение № 370 от 09.08.2019 г. по ч. т. д. № 1670/2019 г., ВКС - I т. о./***

Друга проявна форма на очевидната неправилност е случаят, когато към фактите и обстоятелствата по делото въззивната инстанция е приложила несъществуваща или отменена правна норма - ***Определение № 97 от 02.02.2018 г., по ч. т. д. № 221/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 358 от 31.07.2018 г. по ч. гр. д. № 2473/2018 г., ВКС - IV г. о., Определение № 402 от 17.09.2019 г. по ч. т. д. № 1697/2019 г., ВКС - I т. о.***

Очевидна неправилност е налице и при явна необоснованост поради грубо нарушение на правилата на формалната логика или при логическа несвързаност на въззивното решение - ***Определение № 462 от 10.10.2019 г. по т. д. № 183/2019 г., ВКС - I т. о., Определение № 614 от 25.10.2018 г. по т. д. № 813/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 66 от 14.02.2019 г. по т. д. № 1937/2018 г., ВКС - I т. о., Определение № 402 от 17.09.2019 г. по ч. т. д. № 1697/2019 г., ВКС - I т. о.***

Във фазата на селектиране на касационната жалба при изследване на въпроса дали въззивното съдебно решение страда от порока „очевидна неправилност" касационната инстанция не навлиза в същността на спора. Очевидната неправилност следва да е видна от текста на мотивите на въззивното решение /***Определение № 591 от 08.10.2018 г. по т. д. № 736/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 707 от 11.12.2018 г. по т. д. № 1369/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 32 от 18.01.2019 г. по ч. т. д. № 2985/2018 г., ВКС - I т. о., Определение № 55 от 28.01.2019 г. по т. д. № 1937/2018 г., ВКС - I т. о./***, без да се прави преценка и анализ на събраните доказателства / ***Определение № 591 от 08.10.2018 г. по т. д. № 736/2018 г., ВКС - II т. о., Определение № 493 от 18.07.2019 г. по ч. т. д. № 1693/2019 г., ВКС - II т. о., Определение № 541 от 01.11.2018 г. по гр. д. № 1419/2018 г., ВКС - II г. о., Определение № 607 от 23.10.2018 г. по т. д. № 1026/2018 г., II т. о., Определение № 370 от 09.08.2019 г. по ч. т. д. № 1670/2019 г., ВКС - I т. о., Определение № 55 от 28.01.2019 г. по т. д. № 1937/2018 г., ВКС - I т. о., Определение № 441 от 16.10.2019 г. по ч. гр. д. № 3173/2019 г., ВКС - III г. о. /***. нито на процесуалните действия на въззивната инстанция / ***Определение № 668 от 07.10.2019 г. по гр. д. № 1647/2019 г., ВКС - III г. о., Определение № 403 от 19.03.2019 г. по т. д. № 2767/2018 г., ВКС - I т. о., Определение № 441 от 16.10.2019 г. по ч. гр. д. № 3173/2019 г., ВКС - III г. о./***

<u>В конкретния случай е налице проявната форма на очевидната неправилност, свързана с видимо драстично нарушение на материалния закон</u> /въззивното решение е постановено contra legem/, доколкото молбата по **чл. 625 ТЗ**, подадена от длъжника, е приета за неоснователна и подлежаща на отхвърляне, при положение че по делото категорично не се установяват двете лимитативно регламентирани основания/изключения в пределно ясната разпоредба на **чл. 631 ТЗ**, <u>*както следва*</u>: а/ финансовите затруднения на длъжника да имат временен и преодолим характер; и/или б/ длъжникът да разполага с имущество, което е достатъчно да покрие задълженията му без опасност за интересите на кредиторите. ***<u>Точно обратното</u>*** – по несъмнен начин е установено и доказано, че финансовите затруднения на дружеството – длъжник имат траен и необратим характер /т.е. не са временни/ и че дружеството не разполага дори с имущество за покриване на началните разноски при евентуално откриване на производството по несъстоятелност по реда на чл. 630, ал. 1 ТЗ.

Въззивният съд е приел за безспорно установено наличието на тези обстоятелства и изпадането на длъжника в състояние на неплатежоспособност, но въпреки това е квалифицирал подадената от самия длъжник молба по **чл. 625 ТЗ** за неоснователна, с което е обективирана още една форма на очевидна неправилност – видимо тежко нарушение и на процесуалния закон.

Очевидната неправилност също е самостоятелно основание за допускане на обжалвания въззивен съдебен акт до касационна проверка – **чл. 280, ал. 2, in fine ГПК.**

В/ Изводът на състава на ВТАС, че молбата по **чл. 625 ТЗ** е неоснователна, е изграден изцяло и единствено на метаюридическото и неотносимо съображение, че производството по несъстоятелност било неприложимо в хипотезата, когато длъжникът със свои предхождащи действия /разпределение на дивидент в случая/ се бил поставил в състояние на неплатежоспособност. Това съображение инкорпорира преценка за целесъобразност, която може да се изрази с въпроса: ***„Допустимо ли е съдът, сезиран с молба по чл. 625 ТЗ, да взема предвид съображения, основани на преценка за целесъобразност дали да се открие или не производство по несъстоятелност спрямо длъжника, за когото е доказано установена поне една от предпоставките за откриване на такова производство?“***

Този процесуалноправен въпрос е обусловил крайния резултат от въззивното обжалване, поради което е налице общата предпоставка по **чл. 280, ал. 1 ГПК.** Извършената от въззивната инстанция преценка по целесъобразност и базираното на това отричане на възможността да се открие производство по несъстоятелност спрямо молителя са в противоречие с казуалната практика, обективирана в ***Решение № 139 от 29.11.2019 г., постановено по реда на чл. 290 ГПК по КТД № 653/2019 г. по описа на ВКС, ТК, Второ Т.О.***, в което еднозначно е обосновано, че съдът няма право да прави преценка дали би било целесъобразно да се открие производство по несъстоятелност спрямо длъжник, за когото са налице нормативно установените предпоставки за това. Осъществена е и допълнителната предпоставка за допускане до касационен контрол по **чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК.**

Г/ Съставът на ВТАС се е позовал на **Решение № 33/07.09.2010 г. по КТД № 915/2009 г. на ВКС, II Т.О.**, в което действително е прието, че не може да се ползва от производството по несъстоятелност длъжник, който със свои предхождащи действия /и в този случай чрез разпределение на печалбата под формата на дивидент/ е причинил състоянието на неплатежоспособност, респ. на свръхзадълженост. Това разбиране е изолирано и погрешно.

За да се преодолее с категоричност положителният отговор на материалноправния въпрос ***„Пречка ли е да бъде уважена подадена от самия длъжник молба по чл. 625 ТЗ обстоятелството, че длъжникът сам е причинил изпадането си в неплатежоспособност/свръхзадълженост, когато са налице нормативните предпоставки за откриване на производство по несъстоятелност, съотв. липсват изключенията по чл. 631 ТЗ?“***, поддържам, че касационното обжалване следва да бъде допуснато и в хипотезата на **чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК**, доколкото произнасянето по този въпрос има значение за точното приложение на закона и за развитието на правото.

Наличието на тази допълнителна предпоставка може да се обоснове и с довода, че затвърждаването на горното погрешно и противоречащо на материалния закон разбиране би могло да се използва от недобросъвестни длъжници за отклоняване на молби по **чл. 625 ТЗ**, подадени от материалноправно легитимирани кредитори.

Д/ Неубедително и напълно превратно съставът на ВТАС се е опитал да приложи към процесния казус закрепеното в трайната практика на **ВКС** разбиране, че неплатежоспособността като основание за откриване на производство по несъстоятелност се изключва, когато длъжникът разполага с достатъчно активи, но по свои субективни

съображения не изпълнява задълженията си. Въззивната инстанция се е произнесла по въпроса ***„Към кой момент следва да се преценява обективната невъзможност на длъжника да изпълнява свои изискуеми задължения с характеристиките по чл. 608, ал. 1 ТЗ ?“*** в противоречие с трайната практика на **ВКС по чл. 290 ГПК**.

В Решение № 54/08.09.2014 г. по КТД № 3035/2013 г. на ВКС, II Т.О., на което въззивният съд неуместно се е позовал, Решение № 25 от 21.03.2014 г. по т. д. № 4356/2013 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 71 от 30.04.2015 г. по т. д. № 4254/2013 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 32 от 17.06.2013 г. по т. д. № 685/2012 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 164 от 30.11.2016 г. по т. д. № 284/2016 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 220 от 07.02.2018 г. по т. д. № 758/2017 г. на ВКС, ТК, I т. о. и много други еднозначно се приема, че съдът по несъстоятелността трябва да установи икономическото състояние на търговското дружество и състоянието му на неплатежоспособност/свръхзадълженост ***към момента на приключване на съдебното дирене в съответната инстанция***. Неплатежоспособността се определя въз основа на преценката на цялостното икономическо състояние на търговското дружество – длъжник, посредством коефициентите на ликвидност и финансова автономност/задлъжнялост, чрез които се установява обективната трайна неспособност на длъжника да погасява своите краткосрочни (текущи) задължения с краткотрайните (текущи) активи. При преценката за неплатежоспособност трябва да бъдат взети предвид всички конкретни факти, относими към икономическото състояние на длъжника ***към датата на приключване на съдебното дирене*** и да бъде извършен цялостен анализ на посочените от вещото лице коефициенти за ликвидност и автономност.

Налице е и допълнителната предпоставка за допускане до касационно обжалване по **чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК.**

Е/ Съставът на ВТАС не е отбелязал и обсъдил голяма част от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционното съдебно решение, *както следва:*

а/ Не е дори маркирал и коментирал възражението, че съдът по несъстоятелността не може да извършва преценка дали е целесъобразно да бъде открито производство по несъстоятелност на длъжник, за когото е налице поне едно от нормативно предвидените основания за това.

б/ Не е коментирано и възражението, че наличието на паралелно протичащо производство за принудително изпълнение по реда на **ДОПК** не изключва възможността да бъде открито производство по несъстоятелност на длъжника – дори и в хипотезата, когато Фискът се явява единствен кредитор.

в/ С удобно мълчание е подминато и направеното във въззивната жалба възражение срещу произволната и фактологично погрешна констатация на първостепенния съд, че длъжникът – молител бил извършил злоупотреба с право, разпределяйки печалбата като дивидент.

По този начин съставът на ВТАС се е произнесъл по въпроса ***„Длъжен ли е въззивният съд като инстанция по същество да обсъди всички наведени във въззивната жалба доводи, съображения и възражения по фактическите установявания и по приложението на закона?“*** в противоречие със задължителната и казуалната практика на ВКС, обективирана в Тълкувателно решение от 09.12.2013 г. по тълк. дело №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 19 Тълкувателно решение от 04.01.2001 г. по гр. д. №1/2000 г. на ОСГК на ВКС, решение №63/17.07.2015 г. по т. д. №674/2014 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение №173/03.01.2016 г. по т. д. №1689/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение №212/01.02.2012 г. по т. д. №1106/2010 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение №60089/02.08.2021 г. по т. д. №934/2020 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение №83/11.07.2022 г. по т. д. №859/2021 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение №141/28.08.2024 г. по т. д. №2052/2023 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение №212 от 01.02.2012 г. по т. д. №1106/2010 г. на

ВКС, ТК, II ТО, решение №202/21.12.2013 г. по т. д. №866/2012 г. на ВКС, ТК, I ТО, решение №157 от 08.11.2011 г. по т. д. №823/2010 г. на ВКС, ТК, II ТО, решение №411/27.10.2011 г. по гр. д. №1857/2010 г. на ВКС, ГК, IV ГО, решение №17/23.07.2014 г. по т. д. №811/2012 г. на ВКС, ТК, II ТО, решение №55 от 03.04.2014 г. по т. д. №1245/2013 г. на ВКС, I ТО, решение №63 от 17.07.2015 г. по т. д. №674/2014 г. на ВКС, II ТО, решение №263/24.06.2015 г. по т. д. №3734/2013 г. на ВКС, ТК, I ТО, решение №111 от 03.11.2015 г. по т. д. №1544/2014 г. на ВКС, ТК, II ТО, решение №180 от 11.01.2016 г. по т. д. №1618/2014 г. на ВКС, ТК, II ТО, решение №136 от 06.11.2015 г. по т. д. №2483/2014 г. на ВКС, ТК, II ТО, решение №202/25.01.2018 г. по т. д. №1826/2016 г. на ВКС, ТК, I ТО и множество други.

Русе, 12.09.2025 г.

Dimitar Ivanov Roev
Digitally signed by Dimitar Ivanov Roev
Date: 2025.09.12 14:17:53 +03'00'

С уважение:.....

/адв. Димитър Роев – пълномощник/

Този документ е копие на електронен документ,
подписан с валиден електронен подпис,
получен чрез ел.поща, на 12.09.25.
Заверил: сек. д-ла Н.Кузманова